

Suku-Uutiset

2/2018-2020

Rauman vapaudenpatsas

Vapaussota jakoi maan 1918 kahteen leiriin. Valkoiset eli voittajat suojeluskunta-aatteineen pystyttivät vapaudesta muistuttavia patsaita ympäri maata. Näin tehtiin myös Raumalla. Tarvonsaarenpuistoon pystytettiin vuonna 1937 kuvanveistäjä Arvi Tynyksen valmistama vapaudenpatsas. Siihen on hakattu kehoitus: "Kautta kallihimpain uhriemme vapaa olkoon isiemme maa". Patsaassa on myös 17 vapaussodassa kaatuneen raumalaisen nimet. Kivipaaden päällä on latinalaispurjein varustettu laiva, joka symboloi vapautta.

Vasta talvisota yhdisti kansaa niin, että myös hävinnyt punaisten puoli saattoi pystyttää omia muistomerkkejään.

(Lähde: Raumakuvasto, kuva: Henna Mecklin)

Hyvät sukulaiset!

Sukuseuran toiminnassa vuosi on lyhyt aika, mutta jotakin on saatu aikaiseksikin. Sukuneuvosto on kokoontunut heinäkuussa 2017 pidetyn sukukokouksen jälkeen kolme kertaa. Toimintaa on pyritty kehittämään toimintasuunnitelmaan kirjattujen tavoitteiden ja suuntaviivojen mukaisesti.

Merkittävin käytännön uudistus on ollut sähköisen jäsenrekisterin käyttöönotto. Rekisteri on osoitautunut helppokäyttöiseksi, turvalliseksi ja erinomaisen toimivaksi. Jäsentiedot on nyt saatu ajan tasalle. Vuosi sitten Suku-Uutiset ja kuluvan vuoden jäsenmaksulasku lähetettiin kaikille vanhan jäsenluettelon 213 henkilölle, vaikka jäsenmaksun 2017 maksaneita oli vain 160. Tämän vuoden aikana rekisteristä on poistettu 18 jäsenen tiedot pääasiassa omaisten tekemien ilmoitusten perusteella. Jäsenmaksulasku on maksamatta 15 jäsenen osalta. Heistä 9 on itse ilmoittanut, ettei enää halua maksaa jäsenmaksua, 6 jäsentä ei ole tavoitettu, tai he eivät ole reagoineet yhteydenottoihin. Heidät on rekisterissä merkitty ei-aktiivisiksi jäseniksi, joille ei lähetetä nyt jäsenmaksulaskua, Suku-Uutisia, eikä muutakaan postia. Kun vuoden aikana on tullut 5 täysin uutta jäsentä, on sukuseuralla nyt 185 varsinaista jäsentä ja 2 kannatusjäsentä. Uudet jäsenet ovat erittäin tervetulleita. Jäsenhakemuksen voi tehdä kätevästi sähköisellä lomakkeella seuran kotisivulla <http://mechelinus.fi/sukuseura.html>.

Sukuseuralla on poikkeuksellisesti ollut myös myytävää. Edellinen sukuneuvosto päätti keväällä 2017 ottaa sukuseuralle myytäväksi 100 kpl ”Elämän pituinen ystävyys” -kirjoja. Talvella 2018 päätimme Leo Mechelin säätiön aloitteesta lähteä mukaan julkaisemaan Elisabeth Stubbin kirjoittamaa Leo Mechelin elämäkertaa. Kirjan kustansi Into Kustannus Oy. Päätimme ottaa sukuseuralle myytäväksi 50 kpl kirjoja. Kirjojen myynti on työlästä, mutta tuo sukuseuralle hiukan lisätuloja. Kirjoja on runsaasti jäljellä. Jos et ole vielä hankkinut kirjoja, on hyvä aika tehdä se nyt. Kirjat sopivat myös erinomaisesti lahjoina annettaviksi.

Sukuseuran talous on kehittynyt myönteisesti korotetun jäsenmaksun ja jäsenmäärän kasvun sekä kirjamyynnin ja muiden satunnaisten tulojen ansiosta.

Sukuseuran keskeinen tehtävä on sukututkimus; suvun menneisyyden ja suvun jäsenten vaiheiden selvittäminen sekä tulosten saattaminen jäsenten tietoon. Suurelta osin 1980- ja 1990-luvuilla eri ihmisten tekemä sukututkimus onnistuttiin sukuseuran perustajien toimesta kokoamaan vuonna 2005 julkaistuu sukukirjaan. Kolme vuotta myöhemmin julkaistiin kirjaan lisäyksenä Henna Mecklinin tutkimus pitäjän seppä Jacob Mecklinistä ja hänen jälkeläisistään. Henna on toiminut pitkään sukuneuvostossa ja jatkanut aktiivisesti sukututkimusta. Sukuneuvostossa Päivi Mecklin on myös aktiivinen sukututkija. Hän on erityisen innostunut DNA-sukututkimuksesta. Lisävoimaa sukututkimukseen on tuonut myös Leena Meklin. Kirjan ilmestymisen jälkeen on tutkittuna muutama kokonaan uusi sukuhaara sekä isompia ja pienempiä lisäyksiä ja korjauksia sukukirjaan.

Yhtenä ongelmana on ollut, että alkuperäisen sukukirjan aineistoa ei ole tallessa digitaalisessa muodossa. Kirja on nyt lokakuussa skannattu pdf-tiedostoksi, jolle on suoritettu tekstin tunnistus. Jäljellä on vielä mittava oikoluku ja tekstin tunnistuksen virheiden korjaaminen, ennen kuin tiedosto on valmis editoitavaksi ja julkaistavaksi.

Kehitteillä on ajatus, että ryhdymme julkaisemaan netissä vain jäsenille tarkoitetuilla, suojatuilla jäsensivuilla alkuvaiheessa uusia sukututkimuksia, myöhemmin sukukirjan sisältöä sitä mukaa, kun sitä saadaan julkaisukuntoon. Toivomuksena on myös, että saamme jäseniltä enenevässä määrin korjauksia ja täydennyksiä perhetauluihin. Tällä hetkellä näyttää realistiselta, että jäsensivut saadaan avattua ensi talven aikana.

Sukuneuvoston tärkein tehtävä ensi vuonna on seuraavan, kesällä 2020 järjestettävän sukujuhlan ja sukukokouksen suunnittelu. Asiasta on tähän mennessä käyty vain alustavaa keskustelua. Päällimmäiseksi ajatukseksi on noussut, että kokoontumisesta tehdään tapahtuma, jossa pääasia on sukulaisten keskinäinen tapaaminen. Paljon puhutaan serkkutapaamisista ja niitä toivovat varsinkin 60+ ikäiset ihmiset. Sitä ikäluokkaa seuran jäsenet suurelta osin ovat. Jäsenet voivat innostaa omia ”lähiserkkujaan” kokoukseen. Hyvä on myös nuoremman sukupolven tavata setiä ja tätejä. Sukukokous voi luoda näin puitteet monelle serkkutapaamiselle. Yhteisen ohjelman pääaiheena voisi olla sukututkimus sääntömääräisen sukukokouksen lisäksi. Keskustelua on käyty myös kokouksen paikasta. Vahvimmin ovat olleet esillä Naantalin kylpylä ja Hotelli Rauhalampi Kuopiossa, mutta mieltään muutakaan hyvää vaihtoehtoa ei ole suljettu pois. Paikasta on syytä tehdä päätös ensi kesään mennessä, että alustavat tilavaraukset voidaan tehdä ajoissa. Sukuneuvosto ottaa edelleen vastaan hyviä ehdotuksia ja mielipiteitä jäseniltä niin kokouspaikasta kuin kokousohjelmasta. Ota yhteyttä sukuneuvoston jäseniin tai lähetä sähköpostia osoitteella sukuneuvosto@mechelinus.fi.

Itsenäisen Suomen satavuotisjuhlat vietettiin viime vuonna. Tänä vuonna siirryttiin muistelemaan Suomen historian murheellisinta tapahtumaa eli keväällä 1918 alkanutta sisällissotaa, jolloin noin 36000 suomalaista sai surmansa yhden vuoden aikana. Vuoden alkupuolella heräsi ajatus, että olisi mielenkiintoista koota tietoja myös Mechelinus-suvun sisällissodan aikaisista kohtaloista julkaistavaksi Suku-Uutisissa. Käytännössä tietoa löytyi varsin niukasti, mutta kuitenkin pari asiaan liittyvää juttua on tässä lehdessä.

Kun jäsensivut saadaan avattua, on sinne mahdollista koota sukuun liittyvää historiaa, tarinoita ja kertomuksia suvusta ja sukulaisista. Sukuneuvosto toivoo jäseniltä tässä asiassa aktiivisuutta. Juttujen muodolla tai kirjoitustyyllillä ei ole suurta merkitystä. Jutut voidaan yhteistyönä stilisoida ja muuntaa julkaisumuotoon.

Kiitän sukuneuvoston jäseniä kuluneesta vuodesta ja toivotan kaikille sukuseuran jäsenille oikein mukavaa loppuvuotta sekä Hyvää Joulua ja Onnellista Vuotta 2019!

Pekka Meklin
puheenjohtaja

Pidä jäsentietosi ajan tasalla

Jäsenrekisterissä oleviin sähköpostiosoitteisiin sukuseura lähettää vähintään kerran vuodessa jäsentietojen tarkastuspyynnön. Viimeksi tarkastuspyyntö on lähetetty marraskuun alkupuolella. Jos et ole saanut tarkastuspyyntöä, ja Sinulla on sähköpostiosoite, tarkoittaa se, että sähköpostiosoite puuttuu jäsentiedoistasi tai se ei ole toimiva.

Ole hyvä ja ilmoita sähköpostiosoitteesi osoitteeseen sukuneuvosto@mechelinus.fi.

Jos et käytä sähköpostia, voit tarkistaa rekisterissä olevat tietosi puhelimella lähettämällä muuttuneet tiedot tai yhteydenottopyynnön tekstiviestillä numeroon 040 5517 261.

Kapina, kuningas, kansanvalta 1918

Tammikuussa 1918 alkoi vapaussota noin 75 000 venäläisen sotilaan karkottamiseksi maasta. Samaan aikaan alkoi sisällissota sosialistisen vallankumouksen ja kapinan kukistamiseksi. Laillisen hallituksen voittoon päättynyt sota vaati kaikkiaan 36 000 kuolonuhria, joista huomattavin osa menehtyi vankileireillä. Sodan jälkeen toukokuussa tynkäduskunta valitsi valtionhoitajaksi P. E. Svinhufvudin ja vaihtoi leijonalipun siniristilipuksi. Eduskunta muutti elokuussa Suomen monarkiaksi ja valitsi lokakuussa kuninkaaksi saksalaisen prinssin. Saksan hävittyä maailmansodan valtionhoitajaksi valittiin joulukuussa vapaussodan ylipäällikkönä toiminut kenraali C. G. Mannerheim.

<http://itsenaisyyss100.fi/1918-2/>

Suomen sotasurmat

<http://vesta.narc.fi/cgi-bin/db2www/sotasurmaetusivu/main>

Vuosina 1914-22 sotaoloissa surmansa saaneiden nimitiedosto

- **Mecklin Konstantin**, Kivityömies, s. 26.12.1867 Kuopion mlk, k. 26.6.1918 sairauteen (sydänheikkous) Kuopion vankileirillä (Sukukirjan taulu 283)
- **Mecklin Viktor Rudolf Immanuel**, Viilari, s. 6.3.1918 Fiskars, k. 7.9.1918 sairauteen Tammisaaren vankileirillä (lisäselvityksiä: Pehtoori Jacob Mechelin-HM ja Leena Meklin)
- **Meklin Juho Taavetti**, Kivityömies, s. 24.6.1879 Leppävirta, k. 1.8.1918 sairauteen vankileirillä (Sukukirjan taulu 172)
Lainaus sukukirjasta: ” Oli kaupungin kivitöissä satamassa, kun hänet vangittiin 15.2.1918 syyllisenä kapinaan. Vangitsemisen oli määrännyt Pohjois-Savon ja Kajaanin sotilaspiirin esikunta. Häntä oli kuulusteltu 10.7.1918 Kuopion kasarmialueen sotavankileirillä. Valtiorikosoikeuden osasto 11 oli tuominnut hänet kahdeksi vuodeksi kuritushuoneeseen ja olemaan viisi vuotta vailla kansalaisluottamusta. Ylioikeus oli vahvistanut tuomion 9.8.1918. Hän kuoli kuitenkin 1.8.1918 keuhkokuumeeseen ja on haudattu vankilan toimesta.”
- **Mäklin Albin**, s. 4.12.1887 Pöytyä, Kadonnut 1918
- **Mäklin Aleksander**, työmies, s. 9.3.1880 Viipurin mlk, Mestattu 5.5.1918 (taulu 4-HM)
- **Mäklin Johannes Rafael**, Työmies, s.19.6.1899 Hanko?, Mestattu ?.5.1918
- **Mäklin Walter William**, s. 21.12.1891 Pukkila, k. 4.9.1918 sairauteen Tammisaaren vankileirillä

Varkaudessa sisällissota johti 21.2.1918 järkyttäviin teloituksiin – Yli 200 miestä ammuttiin taisteluiden tauottua

Pienehkö teollisuusyhdyskunta keskellä Savoa kuului sisällissodan verisimpiin taistelutantereisiin. Koston kierre johti silmittömiin teloituksiin varsinaisten taisteluiden päätyttyä.

Helmikuun 19. päivänä valkoinen armeija piiritti Varkauden eri suunnista useiden eri puolelta Suomea tuotujen komppanioiden voimin. Vain kaksi vuorokautta kestäneiden taisteluiden jälkeen punaiset antautuivat.

Massatehtaaseen vetäytyneet punaiset laskivat aseensa ja heiluttivat valkoista lippua klo 21 aikaan 21. helmikuuta. Sen jälkeen käynnistyi tapahtumasarja, joka on järkyttävyydessään ainutlaatuinen.

Naiset ja lapset lähetettiin kotiin ja miehiä alettiin marssittaa ulos tehtaalta. Ensimmäiset 20 ammuttiin tehtaan pihamaalla. Loput marssitettiin läheisen Huruslahden jälle.

Suullisen perimätiedon mukaan Huruslahdella vangitut punaiset asetettiin riviin ja heistä joka kymmenes teloitettiin. Punakaartin johtoa ja kiihottajiksi tiedettyjä miehiä ammuttiin ensimmäisten joukossa.

Suullisen perimätiedon mukaan sekin, että jos oli noussut isäntävaltaa vastaan tai suhtautunut kriittisesti sääty-yhteiskuntamaista menoa vastaan, on voinut olla raskauttava teko, kun tuomioita on annettu. Aiemmin talvella kävi ilmeisesti niin, että punakaartissa ääriaines sai vallan ja monet surmista olivat suorastaan kummallisia. Rauhallisina tiedetyt henkilöt menettivät henkensä.

<https://yle.fi/uutiset/3-10085663>

21.2.1918

21.2.2018 tuli sata vuotta siitä, kun isänisänisäni Konstantin Mäklin (*sukukirjan taulu 283*) pidätettiin Varkaudessa. Hän auttoi haavoittuneita kansankeittiön ruokalassa, josta oli muodostettu punaisten sairaala. Seuraavana päivänä, Konsta vietiin "erittäin tarkasti vartioituna" Kuopion vankileirille, jossa hän neljän kuukauden kuluttua 26.6. kuoli 50-vuotiaana, sydänheikkouteen. Konsta oli aseeton, mutta vankiluetteloissa sanotaan toisin. Konsta ei kuitenkaan koskaan kuulusteltu vankeusaikana, joten jotain epäselvää hänen vangitsemisessään on ollut. Kasarmin vankilan kuolleitten luettelossa hänet on merkitty haudatuksi Kuopiossa 28.6., varmaankin johonkin joukkohautaan.

Kävin eilen (21.2.2018) Varkaudessa noilla tapahtumapaikoilla. Sukupolvien ja vuosikymmenten jälkeen tuska ja suru puskee läpi. Mitä se sitten on ollut Sahlmannin Marialla, vaimolla, joka jäi neljän lapsen yksinhuoltajaksi? Vanhin poika katkeroitui, sanoi ettei koskaan palvele tätä maata ja lähti pohjoiseen metsätöihin ja kävi seuraavan kymmenen vuoden aikana kerran pikaisesti näytillä äitinsä luona. Hän siis pakoili armeijaa, jonne meni vasta vuoden 1940 alussa. Isoisäni joutui 11-vuotiaana metsätöihin enonsa luo Harluun. Kohtelu oli kovaa ja ukkini karkasi sieltä seuraavana vuonna takaisin kotiin. Maria ja tytöt jäivät Varkauteen ja leipää jatkettiin sahanpuruilla. Talven tultua Maria oli käynyt kansanhuoltovirastossa pyytämässä avustusta puiden ostoon. Siellä oli Kauppiska, virkailijainainen, antanut neuvon viskata pennut virtaan.

Konstasta ei jäänyt jälkipolville yhtään valokuvaa. Ratatyömailla kivimiehenä työskennelleen miehen perhe seurasi mukana ja tavaraa piti olla vähän. Loputkin valokuvat hävisivät, kun Marian sukulaisten kuvat jäivät rajan taakse Harluun.

Päivi Mecklin (Taulu 299)

Viktor ja hänen polveutumisensa Jacob Mechelinistä

Leena Meklin (Taulu 208)

Viktor Rudolf Immanuel Mecklin kuollut sairauteen 7.9. 1918 Tammisaaren vankileirillä 22-vuotiaana. Tämä lohduton tieto selviää vuoden 1918 sotaturmat nettisivulta. Tammisaaren vankileirillä olosuhteet olivat todella surkeat: Ahtaissa oloissa nälkään ja tauteihin kuoli joka kolmas vanki. Kuolleisuus olikin tällä leirillä korkeinta muihin vankileireihin verrattuna. Luultavasti Viktor sai viimeisen leposijansa vankileirin viereisestä Suomen suurimmasta joukkohaudasta. Muistomerkki Tammisaaren joukkohaudalle saatiin vuonna 1951. Ja sen vainajat siunattiin haudan lepoon piispa Erik Vikströmin toimesta vuonna 1993.

Vaikka en tiedä Viktorista juuri mitään, löytämäni lehti-ilmoitus 21. joulukuuta vuodelta 1911 kertoo jotain hänen persoonastaan. Arbetet-lehdessä Viktor on mukana lähettämässä iloisen ja mukavan jouluntoivotuksen tovereille ja ystäville yhdessä monien muiden eri paikkakunnilta olevien kanssa. Hän on tuon tervehdyksen lähettäessään vain 15-vuotias. Perheenjäsenistä kukaan toinen ei ole mukana ilmoituksessa. Itse asiassa tarkemmin tutkittuani Viktor näyttää huolehtivan nimensä näihin hyvän joulun ja uuden vuoden toivotuksiin säännöllisesti vuosi toisensa perään. Näin mieleeni piirtyy kuva aktiivisesta, oma-aloitteisesta ja sosiaalisesta pojasta. Ilmeisesti hän on jo varsin nuorena innostunut sosialismin aatteesta ja on kuulunut ruotsinkielisen työväenlehden lukijakuntaan. Lapsuutensa Viktor viettää Fiskarsissa, missä hänen isänsä August työskentelee työmiehenä konepajalla. Todennäköisesti Viktor saa ensimmäisen työkokemuksensa ja oppinsa samasta paikasta viilaajana, sillä viilaajaksi naimaton, aseeton punakaartilainen on vangitsemisasiakirjoihin muutamia vuosia myöhemmin kirjattu.

Viktor seurasi ammatissaan isoisänsä jalanjalkia. Myös isoisä Frans työskenteli viilaajana Fiskarsissa aina kuolemaansa asti. Keuhkotauti vei Fransin varhain vain 39-vuotiaana ja niin leskivaimo joutui ponnistelemaan elämässä eteenpäin kahden pienen pojan, 1-vuotiaan Augustin ja 3-vuotiaan Fransin kanssa. Edeltävässä sukupolvessa Fransin isä Gustaf Meklin opetteli perinteisen käsityöammatin. Hän hankki toimeentulon seppänä kuusihenkiselle perheelleen Savossa. Mutta myös Gustafin elämä päättyi aikaisin. Hän hukkuu 36-vuotiaana. Nimensä Gustaf oli saanut perinnöksi isältään pitäjän seppä Gustaf Meckliniltä, joka työskenteli Piikkiössä ja asui perheineen Radelman ratsutilalla. Juuri 40 täytettyään Gustaf menehtyi eikä ole säilynyt tarkempaa tietoa siitä, mikä oli siihen syynä. Vaimolle jäi huolehdittavaksi viisi isästään orvoksi jäänyttä lasta. Näin kaikkien kolmen perättäisen sukupolven isät ovat kuolleet varsin nuorina.

Piikkiön pitäjän seppä Gustaf Mecklinin isä ja tämän varsinaissuomalaisen sukuhaaran kantaisä on Jacob Mechelin. Savossa syntyneen Jacobin syntymäaika vaihtelee eri rippikirjoissa, mutta se sijoituneen vuosien 1731 ja 1735 välille. Ensimmäinen merkintä Jacobista Varsinais-Suomessa löytyy Liedossa paroni Carl Rehbinderin luota vuonna 1763. Siellä Jacob työskentelee vähän aikaa renkinä. Sinne saapuu myös hänen siskonsa Leena, joka kastekirjaan on nimetty Helenaksi. Siskoksi rippikirjassa mainitun Leenan ja hänelle merkityn syntymäajan avulla Jacobin saattoi yhdistää oikeaan lapsuuden perheeseen. Leena ei jää Varsinais-Suomeen kovin pitkäksi aikaa vaan palaa rippikirjan mukaan takaisin Savoan. Jacob on sittemmin vapaaehtoisena armeijassa Perniössä ja Maariassa. Lopulta hän päätyy Piikkiöön Pukkilan säteritilan pitkäaikaiseksi pehtooriksi.

Myös Jacob joutui kokemaan elämässään suurta surua. On riipaisevaa huomata, että kesäkuun 20. päivänä 1782 hän hautaa kolme perheenjäsentään. Kolmen päivän sisällä angiina ja hinkuyskä ovat vieneet Jacobilta pienet lapset. Mutta toisin kuin monet jälkeläisistään, Jacob saa kuitenkin elää itse pitkän elämän. Kuolleitten luetteloon hänen on merkitty saavuttaneen 83 vuoden iän.

Jacob on Henrik Mechelinin poika ja kuuluu sukukirjan tauluun nro 379. Hänen syntymäänsä ei ole kirjoitettu syntyneiden luetteloon, mutta Kuopion maalaisseurakunnan seurakuntakirjojen pito on ollut puutteellista ja monia sivuja kirjoista on tuhoutunut. Jacob on kuitenkin kirjattu Henrik Mechelinin lasten joukkoon Kuopion lastenkirjassa 1749-1759 s. 144 ja hänen avioitumisestakin on samaan yhteyteen laitettu lyhyt maininta.

Olen tässä lyhyesti esitellyt Viktor Mecklinin esipolvia. Tänä syksynä, syyskuun seitsemäntenä, syntytän kynttilän Viktorin muistoksi.

Tiistaina 5 p:nä maaliskuuta 1918

Terrori täydessä käynnissä

Yhä enemmän alkaa tämä sota näyttäytyä siksi, mitä se kai alkujaan ja syvimmiltään olikin: ryöstö- ja rosvosodaksi, jonka päälle koetettiin pyyhkiä aatteellisuuden vernissaa. Ainakin sitä käydään yhtä paljon näissä kahdessa hengessä. Sillaikaa kun heidän hallituksensa on laativinaan lakeja ja tekevinään parannuksia ja kun joukko naivimpia ja rehellisimpiä ja aatteellisesti innostuneita työläisiä taistelee hyvässä uskossa muka vapautuksensa puolesta, on olemassa enemmän tai vähemmän omin päin toimivia joukkoja, joilla ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin ryöstäminen, saalistaminen ja tappaminen. Heistä se alkoi tämä ja he siihen yhä enemmän painavat leimansa. Ryöppyämällä alkaa saapua tietoja mitä kauheimmasta terrorista maaseudulla. Orimattilassa on viimeisten tietojen mukaan riehunut lentävä punakaartilaisosasto, joka on surmannut 11 henkeä. Sieltä kerrotaan m.m., että Pakaan kylässä pakoittivat punakaartilaiset agronomi Uljas Hardènin lähtemään heitä kyyditsemään kirkonkylään. Hänen ruumiinsa löydettiin myöhemmin metsästä tienvierestä. Vainajan isä, maanviljelijä G.A. Hardèn, jo hyvin iäkäs mies, kävi kolme kertaa Orimattilan työväenyhdistyksen talolla tiedustelemassa poikansa kohtaloa. Mitään selvyttä hän ei saanut. Kolmannella kerralla hänet ja hänen mukansa ollut eräs toinen, Otto Putkisto niminen Pakaan isäntämies, vangittiin. Omaisille ei heidän kohtalostaan mitään tietoa annettu. Nyt on asia selvinnyt. Orimattilan joessa talviongella olleen kalamiehen koukkuun tarttui – maanviljelijä Hardènin ruumis. Kun punakaartilaiset vihdoinkin antoivat suostumuksensa ruumiin joesta nostamiseen ja hautaamiseen, toimitettiin joenjäähän hakatusta avannosta naarauksia. Tällöin löydettiin vielä punakaartilaisten vangitseman kahdeksan henkilön ruumiit. – Suodenniemellä on pappi ammuttu. Ruumis on jäädytetty ja virsikirja kainalossa nostettu kirkon seinää vasten. – Kymin tehtaalla on surmattu useita henkilöitä.

Nurmijärven Punikit ja punikit

Jos muistatte, niin toimitettiin Impivaarassa Nurmijärvellä ennen muinoin ankara härkän teurastus, niinkuin Seitsemässä Veljeksessä kerrotaan, ja siitä oli monet merkilliset seuraukset. Nyt on siellä tulossa yhtä ankara lehmän lopetus. Punikit ovat tuominneet 2,500 pitäjän Punikkia kuolemaan, koska niille, ynnä yhteensä 150 hevoselle, ei voida antaa ”rehukorttia” rehuvarojen vähyyden vuoksi. Näiden eläinten karjoista valitsemista varten pitäjä on jaettu neljään piiriin. Karsimisen toimittaa 3-miehinen joukkue, joka määrää, mitkä eläimet on lopetettava tai pitäjältä pois toimitettava. Karsimisessa otetaan huomioon hevosiin nähden ikä ja viallisuus, lemmiin nähden lypsykyky, siitosarvo ja ikä. Karsimisessa mahdollisesti tulevia ”ristiriitoja” – arvaapa sen, että siinä tulee Vendlamuorien suut soimaan – käsittelee 8-miehinen tutkijalautakunta, joka saa käyttää ”ammattitaitoista” apua, jos tarpeelliseksi katsoo.

Mainitun toimenpiteen kautta teurastettavaksi tulevat eläimet saa omistaja, joko itse tai elintarvikelautakunnan välityksellä, kuljettaa kulutuskeskuksien elintarvikelautakunnille. Muut eivät saa lihaa kuljettaa. Jos karjan omistaja itse omiksi tarpeikseen suolaa lihaa, on se sitä ennen punakaartilaisten läsnäollessa punnittava ja paino ilmoitettava elintarvikelautakunnan kansliaan.

Minä tahtoisin olla Nurmijärvellä, kun tämä rankaisuretkikunta kulkee Jukolasta Jukolaan kivääreineen ja kuularuiskuineen.

Muistutus sopimattomasta käytöksestä

Raumalta annetaan seuraava ajankuva (3.3.1918):

”Kahdeksas luokka lopetti koulunsa 28.2. ja ajoivat tavanmukaista ajoaan ympäri kaupunkia. Heti levisi punaisten joukkoihin huhu, että nyt lahtarit ajavat rintamalle, ja illalla, kun iloiset lapset olivat kokoontuneet juhlaa pitämään, ympäröitiin talo, asestetut miehet ryntäsivät sisään, jopa ottivat kaksi poikaa pihalle 50:n askeleen päästä ammuttaviksi. Kuitenkin muutettiin tuomio siten, että seuraavana aamuna kaikki pojat käskettiin tuomioistuimen eteen, jossa sitten saivat muistutuksen – sopimattomasta käytöksestä.”

Hanki nyt hirsitalo ”serkkupojaltasi” (taulu 344)

Messuvoittaja, Nuuna Kalajoki

**OSTA OMAKSI
PALA KUUSAMOA!**

*Tilaa esitteet kotisivuiltamme
ja pyydä nyt Ahdilta hyvä tarjous!*

Ahti Suokas
Puh. 0400 649 875
ahti.suokas@
kuusamohirsitalot.fi

www.kuusamohirsitalot.fi

KUUSAMO
HIRSITALOT

**Kukka- hautauspalvelu
Mäklin**

Kukka- ja hautausalan palveluita Sonkajärvellä jo vuodesta 1995

www.kukkamaklin.fi

Kukkakauppa Meklin

www.kukkakauppameklin.net

Kaikki kukkakaupan palvelut Lapinlahdella

Hannu Mäklin (Taulu 448) meklarinkukanposti@luukku.com

Hyvää Joulua toivottelee KultaKäki

Hopeisten Mechelinus-korujen hinnat:

(ilman toimituskuluja)

Riipus, iso	70 €
Riipus, keskikoko	60 €
Solmioneula	80 €
Solmioriipus	70 €
Kirjanmerkki	70 €
Korvakorut	55 – 70 €
Maskotti	40 €
Pinssi	35 € / kpl , 100 € / 3 kpl

Kullattujen ja kultakorujen hinta määräytyy kullanhinnan mukaan.

Korujen tilaukset: Johanna Mecklin (KultaKäki)
johanna.mecklin@suomi24.fi
puh. 0503696441

Pyöräillen halki Suomen serkkuja tapaamassa

Pekka Meklin (Taulu 439)

Kesällä 1963 kaksi nurmijärveläistä lukiolaispoikaa, veljekset Pekka ja Arvi saivat päähänsä lähteä pyöräillen tapaamaan eri puolilla Suomea asuvia serkkujaan. Serkkuja olimme tavanneet hyvin harvoin, osaa emme koskaan. Olimme alkukesästä pari kuukautta töissä rakennustyömaalla. Siinä ohessa tutkimme karttoja ja suunnittelimme matkareittiämme.

Isämme Erkki Meklinin kotipaikalla Sonkajärven Paisuussa asuivat Alina-mummo sekä Väinö-setä perheineen. Siitä muutaman kilometrin päässä Pyhäniemessä asui Katri-täti miehensä Kalle Partasen kanssa. Pyhäniemen otimme matkasuunnitelmassa ensimmäiseksi päämääräksi. Suunnittelimme ajavamme noin 500 km:n matkan 5 päivässä yöpymispaikkoina leirintäalueet Lahdessa, Mikkelissä, Varkaudessa ja Kuopiossa.

Elokuun 8. päivänä lähdimme matkaan. Pyörämme olivat normaalit, leveä renkaiset, vaihteettomat miesten pyörät. Toisella oli tavaratelineellä teltta, toisella vilttikäärö. Vaihtovaatteet ja muu tarvittava varustus oli pyörän ohjaustangossa oikealla puolella roikkuvassa nahkasalkussa. Seurauksena oli se, että oikean jalan polvella oli jokaisella polkaisulla väistettävä salkkua!!! Se ei menoa haitannut, vaikka nykyisiin varusteisiin verrattuna ratkaisu vaikuttaa ihan hölmöltä.

Päivittäisen matkareitin lisäksi voimia riitti vielä jokaisessa kaupungissa leiriytymisen jälkeen tutustumisajeluun ympäri kaupunkia. Matka Kuopioon saak-

ka sujui onnellisesti hyvässä poutasäässä, mutta Kuopiossa alkoi yöllä rankka sade, joka jatkui edelleen aamulla. Telttamme ei yön sadetta kunnolla kestänyt niin, että telttaani ei voinut jäädä sadetta pitämään. Purimme teltan ja päätimme lähteä ajamaan sateessa, koska päämääränä oli päästä ensimmäiseen vierailukohteeseen Pyhäniemeen. Sadetta jatkui koko päivän. Kyllä Katri ja Kalle siunailivat, kun yllättäen vieraaksi ilmestyi kaksi likomärkää nuortamiestä. Ennakkoon emme tulostamme olleet mihinkään ilmoittaneet. Siihen aikaan kylään voitiin mennä yllättäenkin. Ei ollut käytettävissä puhelinta, eikä korttiakaan tullut lähetettyä.

Pyhäniemessä yövyimme pari yötä. Sieltä käsin vierailimme isämme kotipaikassa Alina-mummon ja Väinö-sedän luona. Serkkumme Maija, Timo ja Raili olivat silloin 5-8 vuotiaita lapsia, Hannu vuoden ikäinen vauva. Maija ja Timo sanovat kuitenkin vielä hyvin muistavan käyntimme. Valitettavasti kuvaa siellä ei ole. Viereisessä kuvassa olemme lähdössä eteenpäin Katrin ja Kallen luota. Matka jatkui yöksi Kajaaniin ja sieltä seuraavaan kyläpaikkaan Pelsoon, jossa asui Veikko-setä perheineen.

Aika jännittävää oli mennä uuteen paikkaan, jossa kaikki olivat ennestään vieraita. Kun selvisi, keitä olemme, oli vastaanotto todella iloinen. Vietimme siellä pari mukavaa päivää. Meitä pidettiin kuin kunniavieraita, ja olihan siellä kaiken muun lisäksi seuranamme kaksi samaan ikäluokkaan kuuluvaa mukavaa tyttöserkkuja.

Kuvassa takana minun lisäksi Veikko-setä, Helvi ja Veikon puoliso Eeva. Edessä Anna-Liisa ja pojat Risto, Pekka ja Esko. Pojista Niilo puuttuu jostakin syystä kuvasta, vaikka oli kyllä paikalla.

Kävi niin, että tapaaminen Veikko-sedän kanssa oli ainutkertainen. Veikko-setä kuoli jo seuraavana keväänä 1964. Osaa serkuistakaan en ole muulloin nähnyt, osan olen tavannut vuosien varrella vain muutaman kerran.

Seuraava kyläpaikka oli vain muutaman kymmenen kilometrin päässä Utajärvellä. Veikko-setä saatteli meidät sinne mopolla ajaen. Utajärvellä elivät silloin Anni-täti, miehensä Tauno Valkonen ja heidän poikansa Väinö. Vierailu on ainut varsinainen tapaaminen heidän kanssaan, vain joidenkin hautajaisten yhteydessä on joskus myöhemmin nähty.

Seuraavana päivänä pyöräilimme yöksi Ouluun ja sieltä edelleen Liedakkalaan, jossa Aatu-setä asui perheineen. Kolmesta serkkutyöstä kotona olivat Kaarin ja Eeva. Mieleen on jäänyt erityisesti Aatu-sedän antama ”hitsauskurssi”. Aatu oli seppä. Hänellä oli omassa pihapiirissä pajarakennus, jossa ensimmäisen kerran pääsin opettelemaan kaarihitsausta sillä seurauksella, että seuraavana yönä silmissä oli ”hiekkaa” ja silmät valuivat vettä. Tuli kurkittua liikaa maskin alta. Pääsimme myös käymään Aatu-sedän kanssa Haaparannassa ensimmäisen kerran.

Liedakkalasta ei ole valitettavasti yhtään kuvaa. Oheisessa kuvassa ovat kyllä serkut Eeva ja Kaarin, mutta kuva on otettu Orisbergissä. Saimme serkkutyöt mukaamme, kun lähdimme junalla viimeiseen kyläpaikkaamme Kaarlo-sedän perheen luokse Isonkyrön Orisbergiin. Kaarlon perhe oli meille ennestään hyvin tuttu, koska he asuivat 50-luvulla muutaman vuoden Nurmijärvellä. Olimme myös useana kesänä 50-luvun lopussa ja 60-luvun alussa heinätoissa Orisbergissä. Kuvassa oleva pikkutyttö on Kaarlon perheen kuopus Arja.

Kotimatkan teimme junalla Orismalasta Hyvinkäälle. Viimeinen lyhyehkö pyöräilytappi oli Hyvinkäältä kotiin Nurmijärvelle. Reissussa olimme lähes kolme viikkoa. Kyläilimme isämme sisaruksista kuuden perheessä ja näimme laskujeni mukaan kaikkiaan 20 serkkuamme. Ihan kaikkia silloin näkemiämme serkkuja en ole nähnyt muulloin. Muidenkin kanssa tapaamiset ja yhteydenpito on vuosikymmenten ajan ollut hyvin satunnaista. Viime vuosina yhteyksiä ja yhteydenpitoa on syntynyt jonkin verran lisää muun muassa sukuseuran ansiosta.

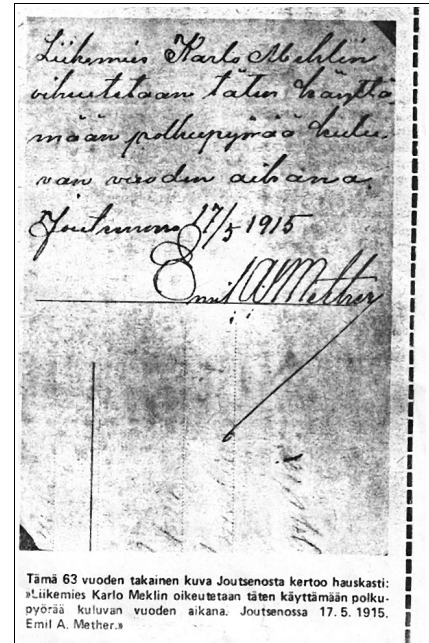

Ahti Suokas lähetti kuvan isoenonsa Kaarlo Meklinin (taulu 344) polkupyöränajoluvasta vuodelta 1915.

Kaarlo - Kalle Meklin asui Joutsenossa. Kallen ollessa pieni, n. nelivuotias, vihainen hevonen potkaisi häntä kasvoihin ja Kalle menetti nenänsä.

Kallen sisko, Olga Maria Mecklin (Suokas) oli Ahti Suokkaan isän äiti.

Karjala lehden lehtileike vuodelta 1978.

Tämä 63 vuoden takainen kuva Joutsenosta kertoo hauskesti: »Liikemies Karlo Meklin oikeutetaan täten käyttämään polkupyörää kuluvan vuoden aikana. Joutsenossa 17. 5. 1915. Emil A. Mether.»

"Den store gamle" – Leo Mechelinin henkilökultti vuosina 1899–1915

Helsingin yliopistossa on valmistunut vuoden 2018 alkupuolella Leo Mechelin-aiheinen pro gradu -tutkielma. Seuraavassa tutkielman tekijän Janne Ridanpään tiivistelmä tutkielmasta.

Tutkielma käsittelee senaattori Leo Mechelinin (1839–1914) ympärille vuosina 1899–1915 rakennuttua henkilökulttia, sen erilaisia muotoja ja levinneisyyttä. Leo Mechelin oli Suomen autonomian ajan yhteiskunnallinen moniottelija, joka vaikutti laajasti politiikan, talouden ja kulttuurin eri aloilla. Erityisen tunnetuksi Mechelin tuli Suomen autonomisen ja perustuslaillisen aseman puolustajana niin kutsuttujen sortokausien aikana. Poliitikassa hänen vaikutusvaltansa oli korkeimmillaan vuosina 1905–1908, jolloin Mechelin toimi senaatin varapuheenjohtajana.

Tutkimus lähestyy Mechelinin henkilökulttia rituaalien, juhlien ja kirjoitusten näkökulmasta. Käytän lähdeaineistona pääasiassa suomalaista sanomalehdistöä, elämäkertoja sekä Mechelinin ja hänen lähipiirinsä henkilöarkistoja. Mechelin-kultti syntyi vaiheittain: erottuaan senaatista 1890 Mechelin sai marttyyrin maineen, ja myöhemmin helmikuun manifestin jälkeen 1899 hänen 60-vuotisjuhlaan tuli suuri kansallinen näytös. Mechelin oli karkotettuna maasta vuosina 1903–1904, mikä vahvisti hänen marttyyrimainettaan. Myös Mechelinin hautajaisista vuonna 1914 tuli suuri, perustuslaillinen mielenilmaus. Kuoleman jälkeen Mechelinin muiston ympärille syntyi erilaisia muistohankkeita, joilla pyrittiin monumentalisoimaan edesmenneen senaattorin elämäntyö. Hänelle kaavailtiin muun muassa muistopatsasta ja nimikkoinstituuttia, mutta suunnitelmat eivät toteutuneet. Mechelinistä julkaistiin myös elämäkertoja, joissa hänet esitettiin poikkeuksetta myönteisessä valossa.

Osoitan tutkimuksessani, että Mechelin-kultti oli melko tyypillinen henkilökultti. Se syntyi poikkeusaikana vahvan persoonan ympärille. Mechelin-kultti oli perustuslaillinen projekti: sen takana ja taustalla olivat nuorsuomalaiset ja ruotsalaiset; vanhasuomalaisille ja sosialisteille Mechelin oli vieroksuttu henkilö. Leo Mechelinin kohtaloksi koitui kuitenkin unohdus. Ruotsinkielisenä, liberaalina pasifistina hän ei enää edustanut kansallista ihannetta itsenäistyneessä Suomessa.

Janne Ridanpää

Työ on julkaistu Helsingin yliopiston sähköisten opinnäytteiden palvelussa, jossa se on kaikkien kiinnostuneiden luettavissa. Linkki: <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/235657>

Uusi Leo Mechelin elämäkerta

Elisabeth Stubb: LEO MECHELIN – SENAATTORIN ELÄMÄNTARINA NOKIAN PERUSTAMISESTA SORTOVUOSIIN JA NAISTEN ÄÄNIOIKEUTEEN

Kirjan esipuhe

Historia ei ole vain sarja tapahtumia. Ihmiset elävät siinä elämäänsä. Tämä käy erityisen selväksi, kun historiaa lähestytään henkilön, tässä tapauksessa professori ja valtiomies Leo Mechelinin kautta.

Mechelinin elämä on kytköksissä yhteiskunnallisiin tapahtumiin Suomessa 1800-luvun jälkipuolella ja 1900-luvun alussa, ja se liittyy myös ulkopuolisen maailman suurempiin kehityssuuntiin. Kun hän oli nuori, liberalismien aallot saavuttivat Suomen ja hänet, mistä oli seurauksia niin hänelle itselleen kuin maallekin. Hän oli mukana, kun elinkeinovapaus lisääntyi talouselämässä ja kun yritys nimeltä Nokia perustettiin. Hän sai kokea uudistuksia ja takaiskuja politiikan alalla, jolla Suomen suhde Venäjään oli kaikkea varjostava tekijä. Venäjän vaikutus Suomen politiikkaan askarrutti Mechelinia lähes koko hänen elämänsä ajan.

Tutustuessani ensimmäisen kerran Leo Mecheliniin yli kymmenen vuotta sitten yksi käsite erityisesti tuntui toistuvan hänestä puhuttaessa. Se käsite oli oikeus. Oikeustematiikasta Mechelinin ajattelussa ja toiminnassa tuli eräs pääteemoista tohtorinväitöskirjassani *Rätt som argument. Leo Mechelin och finska frågan 1886-1912 (2012)*. Tutkimuksesta löytyvät myös tarkemmat lähde- ja kirjallisuusviitteet. Nyt käsillä oleva teos perustuu suurelta osin aineistoon ja tietoihin, jotka kokosin väitöskirjatyön yhteydessä. Tässä teoksessa minulla on mahdollisuus kertoa Mechelinin elämästä vapaammin ja tiiviimmässä muodossa. Oikeustematiikka ilmeni muun muassa Mechelinin osallistumisena rauhantyöhön sen eri muodoissa, mikä kiinnosti minun lisäkseni myös Leo Mechelin säätiötä, jonka aloitteesta tämä elämäkerta syntyi. Olen saanut kirjaa varten tukea myös Svenska Kulturfondenilta.

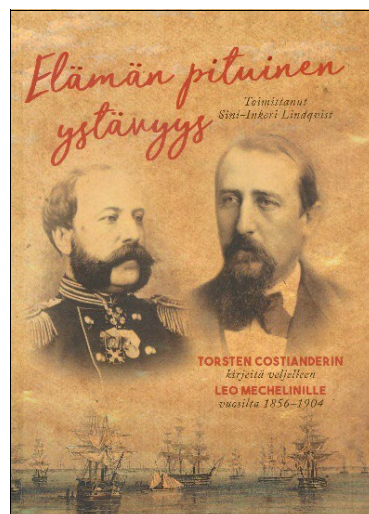
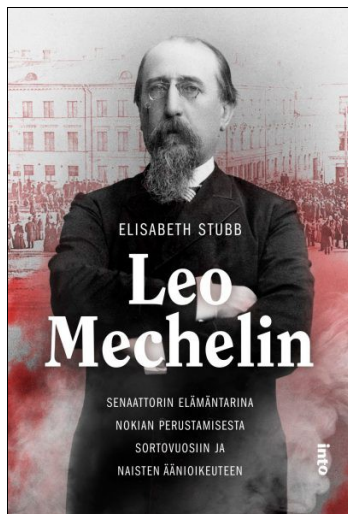
Suomennoksesta kiitän Sini-Inkeri Lindqvistiä. Tatu Matilainen ja Tuuli Hongisto Into Kustannus Oy:stä ovat saattaneet kirjan julkaisukuntoon. Kiitos!

Helsinki, huhtikuussa 2018

Elisabeth Stubb

Kirjassa on noin 180 sivua. Kirjan hinta on 20 €/kpl + toimituskulut. Tilaukset sähköpostilla sukuneuvosto@mechelinus.fi tai puh. 040 5517 261.

Jos et ole vielä hankkinut upeaa yli 600 sivuista kirjaa ”ELÄMÄN PITUIINEN YSTÄVYYS - TORSTEN COSTIANDERIN KIRJEITÄ VELJELLEEN LEO MECHELINILLE VUOSILTA 1856-1904”, saat sen nyt tarjoushintaan 20 €/kpl, kun tilaat sen yhdessä Leo Mechelin elämäkerran kanssa.

NUUTAJÄRVEN KARTANO

Nuutajärven kartanon patruuna, Torsten Costiander, hankki kartanon omistukseensa vuonna 1869 konkurssihuutokaupassa. Kartano kaikkine ulkotiloineen ja teollisuuslaitoksineen huutokaupattiin Helsingin Seurahuoneella pidetyssä velkojien kokouksessa, ja konkurssipesän hoitajana toimi Costianderin velipuoli, sittemmin senaattori Leo Mechelin. Eversti Torsten Costianderin tarjous, 440 000 markkaa, hyväksyttiin, vaikka se oli vasta toiseksi korkein. Viimeinen Costiander-sukuun kuulunut kartanon omistaja totesikin kerran: ”Mechelin piti veljensä puolta. Ei everstin palkalla olisi kartanoa ostettu”. Torsten Costiander määräsi heti päärakennuksen kunnostettavaksi: Siihen liitettiin parvekkeet, ja se sai uudet ikkunakehykset ja –listat arkkitehti Ludvig Lindqvistin suunnitelmien mukaisesti. Costiander johti lasitehdasta ja kartanoa määrätietoisesti ja puuttui pienimpiinkin yksityiskohtiin. Raittiuden edistämiseksi hän esimerkiksi lopetti kartanon olutpanimon toiminnan. Costiander toimi Hämeen läänin kuvernöörinä vuosina 1888-95. Hän noudatti fennomaaneja suosivaa politiikkaa ja päätti suomen kielen ottamisesta läänin virkakieleksi.

Linkit:

<http://www.nuutajarvenkartano.fi/>

https://www.facebook.com/pg/Nuutajarvenkartano/posts/?ref=page_internal

Lue myös Sini-Inkeri Lindqvistin toimittama ”*Elämän pituinen ystävyys-Torsten Costianderin kirjeitä veljelleen Leo Mechelinille vuosilta 1856 – 1904*”.

Kirjan voit tilata sähköpostilla: sukuneuvosto@mechelinus.fi tai puh. 040 5517 261.

Amanda Sagulinin siirappiparit

- 2 dl tummaa siirappia
- 3 dl raakaruokosokeria
- 100 g voita
- 3 dl maitoa
- 2 tl kanelia
- 2 tl inkivääriä
- 2 tl vaniljasokeria
- 1 tl maustepippurijauhetta
- 1 tl pomeranssinkuorta
- 1 tl neilikkaa
- 2 tl soodaa
- n. 6 dl puolikarkeita spelttijauhoja
- n. 6 dl puolikarkeita luomuvehnäjauhoja

1. Mittaa voi, siirappi, sokeri ja mausteet kattilaan.
2. Kuumenna sekoitellen ja anna kiehahtaa. Kaada maito joukkoon. Siirrä levyltä ja anna jäähtyä.
3. Sekoita sooda jauhoihin. Lisää jauhoja taikinaan vähitellen ja sekoita hyvin, kunnes taikina on kiinteää. peitä kulho ja nosta se jääkaappiin seuraavaan päivään.
4. Kauli seuraavana päivänä taikina erissä levyiksi ja paina muotilla kuvioita.
5. Paista 200 C uunissa keskitasolla noin 6-10 min.

Amanda Sagulin oli senaattori Leo Mechelinin ja Nuutajärven kartanon omistajan Torsten Costianderin äiti.

VUODEN 2018 MERKKIPÄIVIÄ

90 VUOTTA

Uuno Mecklin, taulu 245

85 VUOTTA

Sakari Mecklin, taulu 139

Kaija Meklin, taulu 177

Seppo Merviö, taulu 41

Else Räsänen, taulu 294

Hannu Savolainen, taulu 146

Leila Tuhkanen, taulu 317-JT

75 VUOTTA

Kaija Diehl, taulu 164

Kaija Hottinen, taulu 60-HM

Marja-Leena Kainulainen, taulu 317-JT

Unto Kainulainen, taulu 317-JT

Pauli Laituri, taulu 22-HM

Mauri Mecklin, taulu 290

Helvi Meklin, taulu 186

Martti Meklin, taulu 177

Tuula Merjola-Partanen, taulu 227

Aarne Mäcklin, taulu 478

70 VUOTTA

Sisko Hermans, taulu 445

Eeva Lampinen, taulu 437

Marjatta Lehtola, taulu 39-HM

Elli Meklin, 440

Ritva Peltonen, taulu 7-HM

Irma Pillai, taulu 258 a

60 VUOTTA

Juha Savolainen, taulu 146

50 VUOTTA

Katri Juuti, taulu 182

Kirsi Lindvall, taulu 40-HM

Pasi Mecklin, taulu 301

KUOLLEITA

22.3. Pauli Merviö, taulu 49

17.8. Alpo Mäcklin, taulu 454

VIHITTY

16.3. Jukka-Pekka Mecklin, taulu 111
ja Päivi Schulz

SYNTYNEITÄ

1.4. Hilikka Helvi Terttuli Heino

Vanhemmat: Elias ja Emma Heino, taulu 35-HM

JT=Jouko Tuhkasen sukuhaara, HM=Henna Mecklinin sukuhaara (Karjalan kierros)

KASTE KESKIAJALLA

Keskiajalla kaste tapahtui kolmessa vaiheessa.

Kirkon ulkopuolella, asehuoneessa tai eteisessä suoritettussa rituaalissa ajettiin ensin paholainen pois lapsesta. Siinä pappi moninaisten rukousten saattamana laittoi lapsen suuhun muutaman suolanjyväsän viisauden symbolina ja kosketti lapsen korvia, jotta lapsi kuulisi Jumalan sanan. Seuraavaksi lapsi tuotiin kastemaljan äärelle varsinaista kastetta varten. Ennen kastamista kummien tuli sanoutua irti paholaisesta, lausua uskontunnustus ja pyytää lapselle kastetta. Tämän jälkeen lapsi voideltiin öljyllä ja kastettiin Kolmiyhteisen Jumalan nimeen. Lopuksi lapsen hartioihin ja otsaan tehtiin vihityllä öljyllä ristinmerkki.

Lähde: Turun Tuomiokirkko

NIMI SALATTIIN PAHOILTA HENGILTÄ

Nykyään moni perhe pitää lapsen nimen salassa ristiäisiin saakka. Tavan taustalla on keskiaikainen uskomus, että lapsi on ennen kastetta altis pahan hengen hyökkäyksille. Jos pahat henget tietävät lapsen nimen, ne voivat aiheuttaa lapselle ikävyyksiä. Siksi lapselle keksittiin erikoisia lempinimiä, joita ei voitu sekoittaa oikeaan nimeen. Esim. pavunvarsi tai voileipä.

Sukuneuvoston jäsenet toimikaudella 2018-2020

Pekka Meklin, puheenjohtaja
Santuntie 6, 01900 Nurmijärvi
puh. 040 551 7261
sukuneuvosto@mechelinus.fi

Henna Mecklin, suku-uutisten toimitus
Tuomolantie 11 C 22, 26820 Rauma
puh. 044 324 1713
henna.mecklin@mechelinus.fi

Jari Merjovaara, varapuheenjohtaja
Kelkkamäentie 11, 02610 Espoo
puh. 040 504 5068
jari.merjovaara@mechelinus.fi

Leena Meklin, jäsen
Marttilankatu 2 A 4, 04260 Kerava
leena.meklin@luukku.com

Päivi Mecklin, sihteeri
Kotiportinkuja 3 A, 02330 Espoo
puh. 050 452 4820
paivi.mecklin@mechelinus.fi

Miikka Meklin, rahastonhoitaja
Arinatie 10 A 7, 01520 Vantaa
puh. 050 342 0266
miikka.meklin@kolumbus.fi

Sukuneuvosto toivottaa Rauhallista Joulua ja oikein hyvää Uutta Vuotta 2019!

Leena, Päivi, Pekka, Henna, Jari ja Miikka

Sukuseura Mechelinuksen kotisivut:
<http://www.mechelinus.fi>

Sukuseura Mechelinuksen Facebook-sivut:
www.facebook.com/pages/Sukuseura-Mechelinus